

— Хліба насущного дай нам! —
Молилися прадіди зрання.
— Хліба вроди нам, землице, —
покірно просили діди.
— Хліба і миру! —
гриміли червоні повстання.
— Хлібця! — шептала дитина
воєнної злої доби.
І Ленін ділився
окрайчиком хліба останнім
З дітям і бійцем
у подертій шинелі рудій.
— Хліба! Скориночку хліба, —
просили голодні.
— Хліба? — дрюччям і вилами стріли
вовки-куркулі.
— Хліба? — глумилась Європа
з тієї нагоди.
...А ниви родили не хліб —
полини-кураї.
А ріллі лишалися вдовами
в чорній жалобі.
Не зерном, а кров'ю
сочилися груди землі.
Ми знаємо ціну
тоненької скибочки хліба,
Війною одміряні грами
суворо-скупі.
Були вони круто посолені
горем і гнівом,
Сльозами і кров'ю —
якої ще треба ропи?
Ми знаємо ціну
прозорої скибочки хліба,
Дороги життя
і смертельно вузької тропи...
І тепер, коли хліб
усміхається нам із полиці,
Зарум'янений рівно
палючим вогнем у печі,
Українська пухка
і весела, як спів, паляниця,
Не забудьмо про тих,
хто кував нам од щастя ключі,

Хто пролив свою кров,
хто крайчиком з нами ділився.
...Життя пайка скупа, а роботи —
і вдень і вночі...
Коли б можна було,
за звичаєм, йому поклониться,
З золотої, як мед,
із найкращої в світі пшениці
Піднесли б Іллічеві хліб-сіль,
повну міру своєї душі.

1966

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.